

„Matykite tai ką Aš matau: žmonės bėgioja iš vieno susirinkimo į kitą, ieškodami įspūdingų reginių ir manydami, kad tai yra antgamtiška. Tačiau jie nepastebi antgamtinio darbo savo viduje, netgi savo širdyse. Pats mokymų procesas yra antgamtinis“.

Jėzaus žodžiai pasakyti John 2001 metų vasarį, aplankymo metu.

Aš buvau sužlugdytas. 1 dalis

John Fenn, 2013 m. spalio mėn. 19 d., www.supernaturalhousechurch.org

Sveikinu visus,

Episkopalų (Anglikonų) kunigas pakvietė mane mokytis apie namų surinkimus konferencijoje jo vadovaujamoje Episkopalų kongregacijoje, man tai buvo keista, bet aš vis tiek ten nuėjau. Kai aš įėjau į bažnyčios pastatą, su daugybe medžio interjere, tvarkingais suolais, altoriumi ir amžina liepsna už jo, kaip staigi ugnis mane užplūdo vaikystės prisiminimai, tai buvo kaip kino kadrai apie mano gyvenimą, ir visa tai per kelias sekundes.

Visa tai aš žinau

„Ta liepsna yra Viešpaties buvimas“, toks buvo mamos atsakymas į mano klausimą „Kas yra ta raudona žvakė ant sienos prie altoriaus?“ Tai nutiko, kai aš vaikščiojau po Šv. Andriejaus Episkopalų bažnyčios pastatą, Kokomo mieste, Indianoje.

Aš turbūt tada buvau 8 metų amžiaus, ir mama pirmą kartą mus supažindino su bažnyčia (surinkimu). Kai ji atsakinėjo į mano klausimus, aš stengiausi mąstyti apie Dievą, kuris gyvena tame pastate, tiesiog už altoriaus, su mumis TAIP arti prie Jo. Taip pat pamąščiau, kad galėčiau nueiti ten ir užpūsti žvakę – kas gi tuomet atsitiktų su Visata? Ar aš krisčiau negyvas? Aš nenorėjau apie tai mąstyti.

Viena mano dalis norėjo išbėgti laukan ir stabdyti pravažiuojančius automobilius su šia didžia žinia, kad Dievas gyvena pastate, TIESIOG ČIA! Kita mano dalis stebėjosi tuo, jei tai buvo realu, kodėl kiti nebėgioja ir nestabdo automobilių dėl šios jaudinančios žinios? kažkas nesutapo, ir aš mąščiau apie tai.

Šv. Andriejaus kongregacija buvo mano įvadas į krikščionybę ir surinkimo gyvenimą. Mes eidavome į pastatą, persižegnodavome prieš įeidami į savo suolą, pagerbdami Jėzų ar kažką, ir atsisėdavome. Savo prote mes susikurdavome sceną, kai eidavome į bažnyčią kiekvieną sekmadienį – 4 vaikai, tarp kurių buvo 2 metų skirtumas, taigi mes atrodėme kaip tikslūs laipteliai – ir visi pasisukdavome pažiūrėti kaip tėtis skynėsi kelią, tada mama, tada mes – 4 iš eilės.

Vyresnės moterys šypsodavosi, kai aš tyliai vaipydavausi. kažkas paglostydavo man galvą, kai aš pakeldavau akis, ir tada atrodydavau kaip patenkintas šunelis, arba mąštydavau: „Taip, aš žinau, kad mes šauniai atrodome, ir mes padarysime viską, kad gautume papildomą spurgą“.

Metai bėgo, bet iš tiesų niekas nepasikeitė.

Tėtis paliko šeimą, kai man buvo 11½, bet ir toliau mama kiekvieną sekmadienį nusivesdavo mus į bažnyčią. Skyrybos paskatino mamą ieškoti Viešpaties, ir ji rado Jį ir buvo pakrikštyta Šventąja Dvasia. Greitai ji ir jos geriausia draugė spaudė kunigą leisti bažnyčioje melstis kalbomis ir garbinimo metu naudoti (dangaus uždraustą) gitarą!

Aš nežinojau apie visas tarpusavio kovas, kuriuos tuomet vyko. Aš tik žinojau, kad liturgija tapo šiek tiek laisvesnė, buvo leista kongregacijos nariams garsiai išsakyti savo maldos prašymus. Tai gąsdino vaiką, nes kaip kiekviename tradiciniame surinkime mes visi sėdėjome suoluose veidu atsisukę pirmyn, todėl tu niekada negalėjai žinoti, iš kur pasigirs garsus balsas – iš už nugaros ar iš dešinės, iš priekio, ar iš kairės, ar iš galo tos eilės, kurioje tu pats sėdėjai (kaip neįtikėtina buvo sėdėti toje pačioje eilėje su kažkuo, kuris garsiai išsako savo maldos poreikį!)

Aš jaučiausi kaip Londono gyventojas mūšio dėl Britanijos metu pasislėpęs slėptuvėje nuo bombų, niekada nežinantis, kur kokia bomba susprogs. Kai kurie žmonės vos vos šnibždėjo, o kai kurie tiesiog šaukė. Tai mane nervino. Ir liturgija pasikeitė nuo vieno žmogaus iki visų dalyvavimo, tai buvo staiga ir stebino, nors tai buvo artima.

Bet visa kita pasiliko taip pat – mes įžengdavome pagal laiptelių tvarką, tik trūko tėčio, ir dėl to jaučiausi nejaukiai. Tada procesija, po to mes žiūrėdavome į lentą ant sienos ir sekėme atliekamų himnų numerius, kurie buvo dainuojami tokia tvarka, kokia buvo atspausdinta, (jaunesni vaikai po garbinimo išeidavo į sekmadieninę mokyklą); 20 minučių pamokslas, visada su vienu juokeliu, tada Komunijos ceremonija, Komunijos priėmimas ilgose eilėse, kuomet suolas po suolo išeidavo į priekį, tada išsiskirstymas ir po to spurgos rūsyje – „bendravimo valanda“. Sekmadienis po sekmadienio ši tvarka niekada nesikeisdavo.

„Mes juk neviešpataujame jūsų tikėjimui, bet esame jūsų džiaugsmo talkininkai, nes (savo) tikėjimu jūs stovite...“ 1
(2 Kor 1:24) www.namu-baznycia.lt, namu.baznycia@gmail.com

„Matykite tai ką Aš matau: žmonės bėgioja iš vieno susirinkimo į kitą, ieškodami įspūdingų reginių ir manydami, kad tai yra antgamtiška. Tačiau jie nepastebi antgamtinio darbo savo viduje, netgi savo širdyse. Pats mokymų procesas yra antgamtinis“.

Jėzaus žodžiai pasakyti John 2001 metų vasarį, aplankymo metu.

Gongo spektaklis

Netgi tada aš turėjau norą sužinoti apie Dievą, ir tėvas Kuperis labai man padėjo Konfirmacijos pamokų metu sužadindamas dvylikmečių protus sunkiai suprantamais dalykais. Aš prisimenu, kad kartą visa pamoka buvo skirta išsiaiškinti, iš kur kilo pirmas atomas. Ar tai pradėjo egzistuoti atsitiktinai, ar jis buvo sukurtas?

Dar vienas dalykas, kurį aš prisimenu apie Konfirmaciją. Sekmadienį, kai vyko mūsų grupės Konfirmacija (sutvirtinimas), viena iš mergaičių mūsų klasėje, mano draugė Margaret, atsivedė savo kaimynę ir geriausią draugę stebėti mūsų Sutvirtinimo.

Aš klupinėju lipdamas laiptais ir užsikirtinėju kalbėdamas po susitikimo su ja tą dieną. Ji vėliau prisiminė, kad aš buvau apskritaveidis, gremėzdiškas, raudonplaukis vaikas su išsikišusiu dantimi ir skaudžiai žaliu švarkeliu, ir todėl ji nieko kito negalėjo man pasiūlyti, tik trumpą pasisveikinimą prabėgomis. Aš maniau, kad ji buvo gražiausias dalykas, kurį aš kada tik esu matęs, ypač man patiko jos tiesmukiškas atvirumas ir griežta tvarka. Ji mažai nutuokė, kad po 3½ metų ji jau stabiliai draugaus su tuo raudonplaukiu vaikinuku, kuris išsaugos iki dviejų metrų ūgio, jo dantis išsitiesins, iš raudonplaukio pavirs blondinu, ir po 7 metų jis jai pasipirš.

Tėvas

Savo paauglystės metais aš ieškojau tėvo, nors tas troškimas dar turėjo įsivirtinti ir išryškėti mano prote. Aš ieškojau, tik dar nežinojau ko. Taigi tapau patarnautoju prie altoriaus ir „klapčiuku“. Kiek aš pamenu 2 iš mūsų kiekvieną sekmadienį žingsniuodavo procesijos ir išsiskirstymo metu su tėvu Kuperiu, ir mes patarnaudavome Viešpaties vakarienės metu bei skambinome varpu reikiamu metu.

Kai tėvas Kuperis ruošdavo Viešpaties vakarienę, buvo laikas paskambinti; jis atsiklaupdavo ir peržegnodavo savo krūtinę 3 kartus sakydamas: „Viešpatie, aš esu nevertas“, „Viešpatie, aš esu nevertas“, „Viešpatie, aš esu nevertas“ ir tada prie altoriaus patarnaujantis berniukas suduodavo į gongą po kiekvieno teiginio - „nevertas“, ne per garsiai, kad kongregacijoje kas nors „neprileistų į kelnes“, bet ir ne per tyliai, kad senoji ponija Kažkuri negalėtų išgirsti, kas vyksta. Buvo sunku tai atlikti tiksliai.

Bėda buvo ta, kad kai mes visi klaupdavomės reikiamu metu, ir buvo tikimasi, kad visi žiūrės žemyn arba į priekį, aš niekada negalėdavau nustatyti to laiko: „Aš esu nevertas“ ir „būm“ į krūtinę. Įvairiu laiku kongregacija girdėdavo: „Viešpatie, aš esu GONGAS ir... pauzė, kol nutildavo aidas... nevertas“, o kitus kartus visiškai nebūdavo varpelio skambėjimo, nes mano protas mąstė apie spurgas, arba apie tai, kaip buvo karšta, arba dar apie kažką.

Nepritapau net tada

Tai buvo pirmas kartas, kai aš supratau, kad aš netinku kongregacijos gyvenime. Nesvarbu kokia įprasta tapo nusistovėjusi tvarka, aš nejaučiau ryšio su ja. Dievas – aš mažiau, Jis buvo vertas, kad Jo ieškotum, bet atrodė, kad niekas kitas man netiko... Visa, ką aš dariau kongregacijoje nepriartino manęs prie Jo, bet tuomet aš nieko kito nežinojau.

Mano gyvenime įvyko didelis pasikeitimas 1974 metais, kai Džeinė – mergaitė iš vokiečių kalbos klasės, kuri buvo Romos katalikė, per pertrauką kai mes mokėmės, papasakojo man apie Viešpatį. Aš tada juokiais iš savo mamos tikėjimo, bet Džeinė buvo kitokia – ji pasakė man apie situacijas, kurias ji ir jos draugas (vėliau jos vyras) sutikdavo, kaip jie meldavosi, ir kaip Viešpats atsakydavo į jų maldas. Ji nepamokslavo man, kaip tai darė mama, ji tik atverdavo savo širdį ir dalindavosi kaip, gyveno savo paauglės gyvenimą su Viešpačiu.

Kai aš pastebėjau septynias iš eilės atsakytas maldas, nusprendžiau, jog esu pakankamai įtikintas, kad Jėšua (Jėzus) ir Dievas Tėvas gali būti asmenys. Aš parėjau namo ir ėmiau apie tai mąstyti – jei Jėšua turi lemiamą žodį mano gyvenime, tada aš gyvensiu dėl Jo, nesvarbu, ką kiti asmenys galvotų apie mane ir mano tikėjimą, arba kaip jie nekęstų manęs, ar kalbėtų pikta apie mane, jei Jo žodis yra lemiamas, tai vis tiek yra prasmė Jam tarnauti. Taip mąstydamas, aš „pakviečiau Jį į savo širdį“ – pasakiau Jam, kad tikiu, jog Jis yra Dievas, ir jei nori, Jis gali turėti mano gyvenimą. (Nors aš nuoširdžiai abejoju, kad Jis priims šitą mano pasiūlymą). Tada aš ėmiau kalbėti Tėvui.

Maldos susirinkimai

Džeinę pas Viešpatį atvedė jos draugas, Džeinė atvedė mane, tada aš – savo merginą – tą pačią gražią mergaitę, kurią pamačiau savo Konfirmacijos metu prieš tris su puse metų. Jie pradėjo mokyti Barbarą, nors aš nesupratau, kad jie tai daro. Jie tiesiog buvo draugais, pasiimdavo mus į savo šeštadienio maldos susirinkimus, kurie vyko vienoje kaimo sodyboje, kalbėdavo apie Viešpatį picerijoje Pizza Hut... ir tose vokiečių kalbos klasėse. Jie netgi paimdavo mus pasivažinėti po apylinkes, kur vieną dieną mes radome

„Mes juk neviešpataujame jūsų tikėjimui, bet esame jūsų džiaugsmo talkininkai, nes (savo) tikėjimu jūs stovite...“ 2 (2 Kor 1:24) www.namu-baznycia.lt, namu.baznycia@gmail.com

„Matykite tai ką Aš matau: žmonės bėgioja iš vieno susirinkimo į kitą, ieškodami įspūdingų reginių ir manydami, kad tai yra antgamtiška. Tačiau jie nepastebi antgamtinio darbo savo viduje, netgi savo širdyse. Pats mokinytės procesas yra antgamtinis“.

Jėzaus žodžiai pasakyti John 2001 metų vasarį, aplankymo metu.

tinkamą vietelę kažkieno pievoje, susėdome ratu, susiėmėme už rankų ir meldėmės, kad Barbara ir aš gautume Šventosios Dvasios krikštą. Ir mes tai gavome.

Šeštadienio vakarą „maldos susirinkimas“, kaip mes jį vadindavome, buvo savaitinis Dvasia – pripildytų tikinčiųjų namų susirinkimas, kurie buvo labai skirtingi, bet pilni meilės, džiaugsmo ir tyrumo Viešpatyje. Garbinimas buvo su 1970-ųjų instrumentu, auto-harp, kuris buvo būtinas, tarsi nerašyta Charizmatinio Atsinaujinimo taisyklė ar kažkas panašaus, todėl auto-harp VISADA būdavo tuose susirinkimuose.

Mes garbindavome tiek, kol daugiau nebepajėgdavome. Mes studijavome Bibliją, kažkas pravedavo pamoką, buvo meldžiamasi už kiekvieną, kuris norėjo, ir atsitikdavo, kad visas vakaras buvo praleidžiamas garbinime, ar galbūt maldoje už kažkokį poreikį ar dalyvaujantį asmenį, taigi leisdavome Viešpačiui veikti, daryti tai, ką Jis nori, užuot vykdžius žmogaus planus, leisdavome Dievui būti Dievu.

Būtent čia aš pamačiau savo pirmą stebuklą. Tos sodybos šeimininkas turėjo šunį, Vokiečių Aviganį, kuriam įspyrė arklys ar karvė, taigi jo dantis buvo išmuštas ir dantenos sutinę, ir kiti dantys pažeisti dėl to sužeidimo.

Kai patraukėme savo rankas nuo jo snukio, tos dantenos ir dantys, kurie vos prieš kelias minutes buvo tokie sužeisti, dabar buvo visiškai normalūs, su tuo išmuštu dantimi, kuris tiesiog kabojo, dabar jis gražiai stovėjo savo vietoje – ir šunelis nubėgo žaisti visiškai išgydytas!

Sužlugdymo pradžia

Prisimenu, kai vėl nuėjome į Šv. Andriejaus Episkopalų kongregacijos pastatą po Šventosios Dvasios krikšto, po tų šeštadienio maldos susirinkimų, ir skaitydami liturgiją buvom šoke ir nustebę - „Oi, tai iš Biblijos!“ Aš pasakiau sau. Nikėjos susirinkimo nutarimai ir Apaštalų tikėjimo išpažinimas buvo teisingi! Aš jų niekada anksčiau nebuvau skaitęs! Aš buvau apstulbęs, kad Episkopalai turi tiek daug teisingų esminių tikėjimo teiginių.

Ir tada toliau vyko tarnavimas... ir tas nemalonus jausmas, kurį turi, kai nepritampi, tarsi visi galėtų tai matyti ar jausti, ir trauktųsi nuo tavęs. Aš norėjau sugrįžti į mūsų vakarinius šeštadieninius maldos susirinkimus! Aš norėjau jiems pasakyti, kad jiems nereikia visų tų atributų. Jiems nereikia rūbų, smilkalų, trijų varpelio paskambinimų ir vitražų!

Aš buvau pakeliui į sugriovimą... bet dar turėjau pragyventi 25 metus, kol tai visiškai supratau. Kitą savaitę papasakosiu daugiau apie tai, kas mane sužlugdė.

Laiminu jus visus!

John Fenn

www.SupernaturalHouseChurch.org

Neužmirškite rašyti man asmeninius e-laiškus šiuo adresu: cwovi@aol.com

Aš buvau sužlugdytas. 2 dalis

John Fenn, 2013 m. spalio mėn. 26 d., www.SupernaturalHouseChurch.org

Sveikinu visus,

Kai aš augau, mes turėjome akvariumą pilną tropinių žuvyčių. Mano mama žinojo visų jų rūšių pavadinimus, ir aš prisimenu, kad ieškojau knygoje iš kur jos kilo – jų kilmė buvo egzotiška, ir aš stebėjausi ir mažiau apie jų gimtuosius vandenis.

Kitu metu mes turėjome „jūrinių beždžionėlių“, 60-aisiais ir 70-ųjų pradžioje jos buvo labai populiarios. Aš galvojau, kad jūrinės beždžionėlės buvo pavadintos „jūrinėmis beždžionėlėmis“, kai sūriame vandenyje išsiperėdavo sėkmingos krevetės, nes beveik kiekvienai namai, kuriuose buvo vaikų, vienu ar kitu laiku jų turėjo. Vėliau mama turėdavo sūraus vandens ir kelis jūros arklukus ir kitokios jūros gyvybės.

*„Mes juk neviešpataujame jūsų tikėjimui, bet esame jūsų džiaugsmo talkininkai, nes (savo) tikėjimu jūs stovite...“ 3
(2 Kor 1:24) www.namu-baznycia.lt, namu.baznycia@gmail.com*

„Matykite tai ką Aš matau: žmonės bėgioja iš vieno susirinkimo į kitą, ieškodami įspūdingų reginių ir manydami, kad tai yra antgamtiška. Tačiau jie nepastebi antgamtinio darbo savo viduje, netgi savo širdyse. Pats mokinytės procesas yra antgamtinis“.

Jėzaus žodžiai pasakyti John 2001 metų vasarį, aplankymo metu.

Ir tada...

Mano pirmas nardymo patyrimas buvo žvyruobėje, kuri pavirto viešo maudymosi vieta pavadinta „Prancūzijos parko skardis“, nes buvo didelis iššūkis perlipti per užtvartą ir nušokti nuo skardžio, kuris buvo nuo kelių iki 100 pėdų aukščio. Nardydamas aš pirmą kartą mačiau žuvis jų natūralioje aplinkoje, buvau sužavėtas, ir ėmiau gailėtis tų, kurios buvo mažame bakelyje namuose.

Kai man buvo 17 metų, aš nuvykau nardyti į Floridos Raktus (Florida Keys) tarp koralinių rifų ir pamačiau tų akvariumo žuvyčių giminaičius natūralioje aplinkoje. Ach! Spalvos ir jų bendravimas viena su kita natūralioje aplinkoje padarė man tokį didelį įspūdį, tų žuvų gyvenimas palyginus su žuvimis akvariume labai skyrėsi, nors ir vienos ir kitos plaukiojo vandenyje ir ten maitinosi. Metams bėgant aš vėl nardžiau Raktuose, JAV Virdžinijos salose, ir Havajuose, ir visada būdavau sužavėtas Viešpaties vaizduote ir kūrybiškumu, ir gailėjausi visų akvariumo žuvų, kur jos bebūtų.

Bažnyčios akvariumas

Praeitą savaitę aš dalinausi apie dvasinį auklėjimą Episkopalų kongregacijoje sekmadienio rytais, taip pat apie mano dalyvavimą šeštadienio vakariniuose maldos susirinkimuose, kuriuos lankiau kartu su kitais episkopalais, katalikais, baptistais ir metodistais, kurie staiga buvo pripildyti Dvasia charizmatinio atsinaujinimo metu 1970-aisiais.

Man Episkopalų surinkimas buvo mažas akvariumo bakelis namuose, o mano šeštadienio vakariniai maldos susirinkimai buvo lyg atviras vandenynas. Aš stebėjausi ar žuvis uždarytos nelaisvėje numanė, koks galėtų būti gyvenimas pasaulyje, jei nereikėtų visų tų gyvybę palaikančių įrengimų.

O kas, jeigu jos galėtų plaukioti tokioje vietoje, kur nereikia nei vandens pompos nei filtro? O kas, jeigu nereikėtų deguonies tiekėjo, kad oras patektų į vandenį? O kas jeigu jiems nereikėtų milžiniškos rankos, kuri kiekvieną rytą beria maisto trupinius į vandenį? O kas, jeigu nebūtų liturgijos, tvarkaraščio, altoriaus ir netgi pastato, kurį vadina „bažnyčia“?

Myliu Dievą, bet...

Kai kurie tokie, kaip mano mama, mylėjo istoriją, ritualus, ir Episkopalų kongregacijos nuspėjamumą. Nusistovėjusi praktika reiškė saugumą, ir ji net nesvajoto išėiti už to „akvariumo ribų“. Ji mylėjo Viešpatį, bet taip ir pasiliko rūkanti, gerianti, kalbomis kalbanti episkopalė visą savo likusį gyvenimą. Kai ji mirė aš paveldėjau jos Bibliją, ir sužinojau, kad ji rašydavo Biblijos paraštėse, taip kaip ir aš, ir dideliu mano nustebimui, jos užrašai, buvo gilios mintys ir apreiškimai. Bet ji mylėjo tą žuvų tvenkinuką vadinamą Šv. Andriejaus Episkopalų bažnyčia. Gerai jai ir visiems, kurie jaučia, kad Viešpats laiko juos tradiciniame surinkime, kaip tai buvo su mano mama. Nematau čia jokios kaltės.

Jos tradicinis surinkimas palaikė ją tokiu būdu. Po skyrybų jai reikėjo rutinos kiekvieną sekmadienį, stabilumo, istorijos ir pojūčio, kad ji yra dalimi kažko seno, kur kiekvienas ritualas atspindėdavo gilesnę dvasinę tiesą. Bet plaukiojimas dvasiniame vandenyne palaiko asmenį kitu būdu. Ne ritualu ir rutina, choru, muzika, bet galimybe laisvėje eiti į tą susirinkimą, kur Dievas nori, dalyvauti ir būti sujungtam su žmonėmis. Tai tiko ir man, ir aš toliau mažiau apie tas žuvis...

O kas jeigu jos galėtų laisvai plaukioti tarp koralinių rifų? Taip, aš buvau sužlugdytas, aš ne tik pamačiau kas yra už to dvasinio bakelio ribų, aš buvau išplaukęs į atvirą vandenyną!

Visa tai, ką aš pasakiau, atėjo po ilgų metų gyvenimo patyrimo ir apmąstymų. Tuo metu, gerbdamas savo mamą, aš pasilaikydavau savo mintis sau, bet mano mintys nepaprastai sutapo su TV personažo mintimis iš populiarus amerikietiško serialo „Didžiojo Bango teorija“ (The Big Bang Theory). Personažas vadinamas Amy sako savo draugui Sheldon: „Aš nepritariu dvasininkų nuomonei, bet aš nesuprantu tų, kurie ten lankosi.“ Į tai Sheldon atsako: „Tada tu turėtum vengti rytų Teksaso“. Juokinga ☺

Tiesiog atviras pokalbis

Mano galvoje virė tokios mintys: ar Jėzui tikrai reikėjo visų tų surinkimo puošmenų, kad mes galėtume garbinti ir bendrauti su Juo? Bet aš to neišlardavau. Aš nutariau neįsitraukti į žmogaus sukurtus dalykus, nors jie kažkada turėjo tikslą vesti žmones pas Dievą. Jie tapo man kliūtimis ir netgi pastatytomis sienomis, kurios trukdė man pažinti Jį bet kokių kitu būdu, negu kunigas, pastorius, ar mokytojas norėjo, kad aš pažinčiau.

Bet mes priėmėme realybę tokią, kokią mums pristatė pasaulis. Mes galėjome spėlioti, ar pastatas ir tvarka buvo sukurta Dievo kaip priemonė, kuri padėtų mums artėti prie Jo, ar ne, ir mes metų metais mąstėme tokiomis mintimis. Mes priėmėme taip, kaip tai buvo, giliai savyje stebėdamiesi ir klausdami: „O kas jeigu?“ ir tada grįždavome prie tos pačios rutinos, kuri vis labiau įkyrėdavo laikui bėgant.

„Mes juk neviešpataujame jūsų tikėjimui, bet esame jūsų džiaugsmo talkininkai, nes (savo) tikėjimu jūs stovite...“ 4 (2 Kor 1:24) www.namu-baznycia.lt, namu.baznycia@gmail.com

„Matykite tai ką Aš matau: žmonės bėgioja iš vieno susirinkimo į kitą, ieškodami įspūdingų reginių ir manydami, kad tai yra antgamtiška. Tačiau jie nepastebi antgamtinio darbo savo viduje, netgi savo širdyse. Pats mokymų procesas yra antgamtinis“.

Jėzaus žodžiai pasakyti John 2001 metų vasarį, aplankymo metu.

Kaip aš pasakiau, aš niekada prie to nepritapau – tai „maištingos“ mintys

1978 aš pradėjau dirbti Jim & Tammy Bakker PTL Club (TV tanavimas) Šarlotėje, Šiaurės Karolinoje. Aš buvau parko prižiūrėtojas, kai buvo statomas Heritage JAV. Parko prižiūrėtojas skamba labai oficialiai, bet sparčiai augančiame tarnavime, kai Heritage JAV buvo skubama atidaryti 1978 metų vasarą, tai reikė, kad mano pareigos parodyti senoms ponitutėms, kur nykštukai gyvena, ir atlikti šeimninko bei gido pareigas.

Ėjo pirmi metai, kai mes susituokėme su Barbara, ir tai buvo geras patyrimas, bet ir vėl – mes nepritapome. Kai TV programos transliavo klasikinę pietų Gospel muziką ir svečius, kurie žavėdavo publiką, ir Jėšua (Jėzus) buvo šlovinamas, tai buvo taip pat ir pelningas verslas.

Aš spėliojau, jeigu mes patrauktume TV kameras, šviesas, „žvaigždžių“, kurios dalyvaudavo programose virtimą stabais, ar be viso šito būtų matomas Jėšua? Mūsų pirmais santuokos metais PTC Klubas sunkiai vertėsi finansiškai, buvo turtingas dvasiškai, ir turtingas, kaip ką tik susituokusi pora pirmais metais kartu. Mes mokėmės, mes rankiojome, stebėjome, savo prote darėme išvadas apie gyvenimą ir tarnavimą. Mes išmokome, koks neturi būti tarnavimas, bet pasilaikėme tai, kas buvo gera.

Rhema

Tada 1978 metų rugpjūtį, tik po 4 mėnesių mano darbo PTL Klube, Tėvas pasakė man, kad nori, jog aš sekančiais metais vykčiau į Rhema. Aš mažai ką buvau girdėjęs apie Rhema, nieko nežinojau tik tai, kad tai buvo Biblijos mokykla Tulsoje.

Ji buvo ką tik pavalgis priešpiečius su savo drauge, kuri išgirdusi naujieną, kad Tėvas liepė man išvykti į Rhema per metus laiko, pasakė štai ką: „kovo mėnesį Viešpats man pasakė, kad Jis ketina siųsti John į Rhema per metus ar pusantį ir nori, kad aš sumokėčiau už mokslą“. Ji labai susijaudino, nes aš paskambinau kaip tik tuo metu, kai ji su mama valgė priešpiečius. Mane sužavėjo jos atsakymas. Ji pasakė: „Atsiųsk man laišką, kad esi priimtas, ir aš sumokėsiu už mokslą.“ Aš tai padariau, taigi 1979 metų vasarą mes išvykome iš Šiaurės Karolinos į Tulsą, nežinodami, kas mūsų ten laukia.

Rhema buvo visiškai naujas pasaulis ir 1979 metais labai jaudinantis. Aš mokiausi apie Dievo Žodžio vientisumą. Tai buvo dar iki to laiko, kai Kenneth Hagin mokiniai iškreipė Žodį dėl savo pačių godumo ir geidulių. Tai nebuvo dar iškreipta į tai: „ką kalbėsi, tą turėsi“ ir „klestėjimo evangeliją“ – aš supratau, kad Dievo Žodis yra galutinis autoritetas, ir kad Dievo Žodis ir Dvasia visada sutampa. Aš išmokau savarankiškai gilintis į Žodį ir girdėti Jo balsą, kai aš pats studijavau ir mažiau apie Žodį ir Jo kelius.

Bet Tulsoje buvo tai, ką aš pavadinčiau- „profesionali“ krikščionybė, tarytum „diržo sagtis“ skirta Biblijos diržui. Tai buvo dar vienas akvariumas. Man buvo įdomu, kas nutiko su tais šeštadienio vakariniais susirinkimais ir žmonėmis, kurie juos lankė. Aš spėliojau, kur mano draugai iš tų nuostabių ketvirtadienio vakarinių paauglių maldos ir šlovinimo susirinkimų, kuriuos mes lankėme, arba sekmadienio vakarinių susirinkimų, kai mes paaugliai nuolat keisdavome namus ir patirdavome tokį Dvasios judėjimą?

Ar mes tik peršokome iš vieno akvariumo su tam tikros rūšies žuvimis į kitą akvariumą, kur plaukioja kitos rūšies žuvis? Bet darbas, naujagimis namuose ir mokykla, ir metai prabėgo labai greitai. Greitai atėjo laikas persikelti ten, kur Tėvas pasakė Barbarai ir man dar koledže, kur mes turėtume būti – Boulder, Kolorado valstijoje. Tada buvo 1980 metų gegužė.

Aš šiek tiek iššokau į priekį

Šioje serijoje aš neketinau vedžioti jus savo prisiminimų labirintais, bet aš tikrai norėjau paskatinti jus pamąstyti apie tai, ko jūs iš tiesų norite ir kodėl. Jūs matote, per amžius hebrajai garbino Jeruzalėje šventykloje, ir ten buvo Dievo buvimas.

Tai iš tiesų prasidėjo Išėjimo knygos 19 skyriuje, kai Viešpats atėjo ant kalno ir davė Savo Žodį Mozei. Nuo kalno Jis persikėlė į palapinę dykumoje, kurią izraelitai pastatė pagal Mozei Dievo duotas instrukcijas. Po 400 metų Dovydas pažino Jį kaip Dievą, kuris gyvena tarp cherubų virš Sandoros skrynios. Saliamonas pastatė pirmąją šventyklą, ir nors ji buvo sugriauta ir vėl metams bėgant iš dalies arba visiškai atstatyta, Šventykla buvo būtent ta vieta, kur per amžius pasilikdavo Dievo artumas. Tai buvo jų akvariumas. Jie daugiau nieko nežinojo.

Bet tada atsitiko kažkas, ko dar niekada nėra buvę anksčiau. Per Sekmines Dievas persikėlė iš šventyklos į žmogiškas būtybes. Išėjus amžius Jis daugiau ar mažiau apribodavo Savo šventyklos akvariumu, bet Jo tikrasis tikslas buvo išeiti iš to akvariumo į atvirą žmonijos vandenyną. Jo tikslas buvo persikelti į gyvasias šventyklas išplitusias visoje žemėje, taip pripildyti žemę Savo šlove, Žodžiu ir keliais.

*„Mes juk neviešpataujame jūsų tikėjimui, bet esame jūsų džiaugsmo talkininkai, nes (savo) tikėjimu jūs stovite...“ 5
(2 Kor 1:24) www.namu-baznycia.lt, namu.baznycia@gmail.com*

„Matykite tai ką Aš matau: žmonės bėgioja iš vieno susirinkimo į kitą, ieškodami įspūdingų reginių ir manydami, kad tai yra antgamtiška. Tačiau jie nepastebi antgamtinio darbo savo viduje, netgi savo širdyse. Pats mokymų procesas yra antgamtinis“.

Jėzaus žodžiai pasakyti John 2001 metų vasarį, aplankymo metu.

Štai kodėl kiekviename krikščionyje kažkas šiek tiek priešinasi akvariumui ir spėlioja, ar yra daugiau? Mes klausiamo šito, nes Dievas išėjo iš šventyklos (akvariumo) prieš 2.000 metų ir persikėlė į žmones. Mes esame vandenyno žuvis, nesukurtos akvariumui. Ir štai čia aš pratęsiu kitą savaitę.

Laiminu jus visus!

John Fenn

www.SupernaturalHouseChurch.org

Neužmirškite rašyti man asmeninius e-laiškus šiuo adresu: cwovi@aol.com

Aš buvau sužlugdytas. 3 dalis

John Fenn, 2013 m. lapkričio mėn. 2 d., www.supernaturalhousechurch.org

Sveikinu visus,

Viešpats suteikė Barbarai ir man malonę įvairiais gyvenimo periodais tik šiek tiek, arba lengvai būti įsitraukusiems į daugybę tarnavimų prieš tai, kai jie prarasdavo balansą, arba visiškai atkrisdavo. Pasiliekant toliau prie mano akvariumo palyginimo – mes plaukiuojame daugybėje akvariumų iki to momento kol jų vanduo prašvinkdavo.

Geriausia išeitis – pasitraukti

Mes buvome PTC Klube Šarlotėje ir iš jo pasitraukėme prieš kelis metus iki to, kai juos ištiko finansinės ir moralinės nesėkmės bei jis sužlugo. Mes buvome ir vėliau pasitraukėme iš Rhema, prieš kelis metus kol kiti padarė ją: „Ką kalbėsi, tą turėsi“ ir klestėjimo evangelija. Aš dirbau ir po to išėjau iš Visuotinio Derliaus (Global Harvest) ir Naujojo Gyvenimo Surinkimo (New Life Church) prieš pasirodant įvairioms doktrinos klaidoms ir moralinėms nesėkmėms.

Visus šituos patyrimus aš aprašiau savo internetiniame puslapyje, ir kai kurie tikintieji skaitydami apie tai automatiškai priklįjuoja man etiketę arba susumuoja tai, ką jie žino, arba atsisako skaityti bei klausyti dėl savo išankstinių nuostatų. Kartais aš norėčiau paklausti jų, ar jiems patiktų, kad aš spręščiau apie juos pagal tą darbą, kokį jie dirbo 1980 metais, bet aš suprantu, kad jie yra sužeisti bei nesubrendę ir tiesiog sudeda kažkieno kito nuodėmes prie mano kojų.

Bet realybė tokia, kad Barbara ir aš buvome įtvirtinti tikėjime maldos susirinkimuose, kurie vyko namuose, kai mes buvome paaugliai, nesvarbu iš kokio tikėjimo „akvariumo“ mes atvykome, visada ilgėjomės atviro vandenyno patyrimo, plaukiojimo Dvasioje, ir tą galimybę mums suteikė tie namų susirinkimai. Mes žinojome, kad nepritampame jokiam „tikėjimo akvariume“, kuriuos išbandėme, nors mes tuo metu nesuvokėme kodėl.

Plastikinis ar realus?

Jei tu žuvis, kuri plaukiojo atviraime vandenyne, kaip tu gali apibūdinti tuos stebuklus žuviai, kuri pažįsta tik akvariumą?

Kaip pavaizduoti realų koralinį rifą žuvis, kuri pažįsta tik plastikinį? Vandenyno žuvis matė gyvūnus, o akvariume gyvenanti žuvis niekada nematė pavyzdžiui tokių gyvūnų kaip aštuonkojis. Kaip pavaizduoti bekaulį gyvūną, turintį 8 čiuptuvus, kuris išgąsdintas spjaudosi juodu rašalu, žuvis, kuri niekada jo nėra mačiusi?

Tu galėtum panaudoti žodžius, kurie panašūs į „aštuoni, čiuptuvai, juodas, rašalas“, bet šie giminingi žodžiai apibūdina kažką, ko jie niekada nematė ir nepatyrė, taigi įvaizdis, kurį suformuos protas bus visiškai kitoks, negu tas gyvūnas, kurį norite apibūdinti. Protas bando savyje vartyti žodžius, bet nieko nesugeneruoja, nes nėra su kuo jį palyginti iš jų gyvenimo patyrimo.

Štai kodėl aš tai sakau

Jei mes nusileistume dar į vieną akvariumą ir kalbėtume lyderiams apie „atviro vandenyno“ galimybes Dvasioje, kurias patyrėme būdami paaugliai, ir kurių mes pasiilgstame akvariume – jie mūsų nesuprastų.

Mes bandėme apibūdinti, ko mes ieškojome naudodami panašius žodžius ir frazes – leisdami Dievui nustatyti tikslą, garbindavome taip ilgai, kaip norėjome, atsiskaitomybė vyko per santykių stiprumą, lyderystė – kai žmonių lavinimas buvo svarbiau už patį vadovavimą, bet jie žiūrėdavo į mus, lyg mes

„Mes juk neviešpataujame jūsų tikėjimui, bet esame jūsų džiaugsmo talkininkai, nes (savo) tikėjimu jūs stovite...“ 6
(2 Kor 1:24) www.namu-baznycia.lt, namu.baznycia@gmail.com

„Matykite tai ką Aš matau: žmonės bėgioja iš vieno susirinkimo į kitą, ieškodami įspūdingų reginių ir manydami, kad tai yra antgamtiška. Tačiau jie nepastebi antgamtinio darbo savo viduje, netgi savo širdyse. Pats mokinių procesas yra antgamtinis“.

Jėzaus žodžiai pasakyti John 2001 metų vasarį, aplankymo metu.

būtume iš kitos planetos. Mes nesusikalbėjome, nes mes naudodami tuos pačius žodžius kalbėjome apie vandenyną, o jie apibūdino savo akvariumą.

Taigi apie tą vandenyną...

Visi, kuriems aš kalbėjau pažinojo tik šventyklos terminologiją ir buvo girdėję tik gąsdinančių dalykų apie atvirą vandenyną. Tokių dalykų kaip: kultas, pavojus, balanso praradimas ir atsiskaitomybė su dideliu klaustuku.

Jie kalbėjo apie žmones, kurie plaukiojo atvirame namų surinkimų vandenynė pirmame amžiuje dėl persekiojimų, su vienu pribloškiančiu teiginiu, leidžiančiu jiems atmesti ir ignoruoti faktą, kad Naujasis Testamentas buvo parašytas apaštalų, kurie kūrė namų surinkimus mokiniams esantiems tuose surinkimuose, ir kad Žodis, kuris kaip jie teigia, yra jiems galutinis autoritetas, visą jų atgimusio žmogaus gyvenimą buvo suprantamas visiškai kitame kontekste.

Keturkampis kamštis apvalioje skylėje

Taigi, bėgant metams aš visada jaučiausi nepritapęs. Aš buvau visiškai įsitikinęs Kristaus buvimu manyje, taigi, aš negalėjau šaukti ir rékti kartu su minia, kad atkreipčiau Jo dėmesį. Aš žinojau, kad Jėzaus kraujas buvo kartą išlietas, jog atpirktų daugelį ir Raštas pamini tik tą vienintelį jo panaudojimą, taigi aš negalėjau pritapti prie žmonių, kurie braižė kraujo linijas smėlyje. Jėšua paprastai liepė įsakyti demonams išeiti Jo vardu, tai aš dariau daug kartų ir mačiau, kad tai veikia, taigi negalėjau pritapti prie minios, kuri išlaisvinimui naudojo formules.

Aš žinojau, kad Kristus yra manyje, todėl man nereikėjo melstis, kad atverčiau dangų, taigi aš nepritapau prie tos minios. Aš mačiau Apaštalų darbų knygoje, kaip jie pakeitė miestus laimėdami Viešpačiui žmones, kurie rinkdavosi namuose, o ne bandydami žemyn nušveisti demoniškas dvasias, todėl aš negalėjau pritapti prie minios.

Aš skaičiau Rašte, kad geriausias ir aukščiausias apreiškimas, kai asmuo išmoka girdėti Jo balsą ir buvau pasiryžęs sumokėti kainą, kad vaikščiočiau su Juo. Taigi, aš negalėjau pritapti prie žmonių, kurie norėjo greitai gauti per kažką pranašystę – kaip vaistą, kuris gydo visas gyvenimo problemas, užuot mokėjus kainą ir ieškojus Jo pačiam visa širdimi, kol gausi atsakymą tiesiai iš Jo.

Aš skaičiau, kad nereikia mylėti šito pasaulio nei to, kas yra jame, taigi aš negalėjau sutikti su žmonėmis, kurie tikėjo, kad Dievas yra tik priemonė praturėti. Aš skaičiau, kaip apaštalai nemanipuliuojo žmonėmis dėl pinigų ir negyveno geriau nei tie, kuriems tarnavo, taigi aš negalėjau pritarti tiems, kurie sakė, kad Dievo patvirtinimo anspaudas yra gyventi taip, kaip gyvena karaliai.

Taigi, aš buvau žuvis iš atviro vandenyno visą savo gyvenimą patalpinta į akvariumą. Nenuostabu, kad aš niekada neįtilpau į jį.

Bandymas vėl pavaizduoti aštuonkojį

Taigi, aš sakiau Biblijos mokyklos direktoriui, kad jis nemokytų savo studentų klykauti ir rékti Dievui iš visų savo plaučių kiekvieno susirinkimo metu, bet būti susitelkus į Kristų, kuris jau gyvena juose, ir moko juos Jį girdėti ir vaikščioti su Juo, bet jis galvojo, kad aš kalbu apie kitą akvariumą ir todėl negalėjo manęs suprasti.

Aš naudojau žodžius tokius kaip „Kristus mumyse“ ir Romiečiams 5:1-5, kad mes turime ramybę su Dievu, taigi mums nereikia klykauti ir rékti, kad atkreiptume dėmesį, ir nors jis protu pritarė, bet nesuprato kaip turi atrodyti vaikščiojimas su mūsų Tėvu ir Viešpačiu. Jis neturėjo nieko, ką galėtų palyginti savo gyvenime su mano žodžiais, nes jis visada buvo formulėmis besiremiantis krikščionis. Jo stilius vedė studentus į tai, ką pavadinčiau pinigai ir didesnis bei įtakingesnis tarnavimas, ir tada buvo madinga klykauti ir šaukti, kad atkreiptum Dievo dėmesį.

Sugriautas

Ir taip nutinka, kai kas nors paklausia apie tai, kaip veikia namų surinkime 5 tarnavimo dovanos, aš paaiškinu jiems, kad originalus 5 tarnavimo dovanų kontekstas yra namai, ir tai veikia nuostabiai namuose – romiai, kasdieniniame gyvenime pasireiškia Dievo dovanos. Jie nėra matę to akvariumo, nes jų akvariume 5 tarnavimo dovanos yra karališkos ir išgirstamos tik retais atvejais auditorijoje, ir yra prilyginamos beveik roko žvaigždėi.

Kai jie klausia apie atsiskaitomybę, o aš ją apibūdinau per santykių stiprumą namų surinkime, ir kad Jėzaus mokymas yra mūsų gidas – jei tu žinai, kad tavo brolis turi kažką prieš tave (tu, arba jis) eikite

„Matykite tai ką Aš matau: žmonės bėgioja iš vieno susirinkimo į kitą, ieškodami įspūdingų reginių ir manydami, kad tai yra antgamtiška. Tačiau jie nepastebi antgamtinio darbo savo viduje, netgi savo širdyse. Pats mokinytės procesas yra antgamtinis“.

Jėzaus žodžiai pasakyti John 2001 metų vasarį, aplankymo metu.

vienas pas kitą ir išgydykite santykius. Jie negali suprasti, nes jų akvariume atsiskaitomybė yra matuojama lankomumu, davimu ir savanoriavimu.

Jie niekada nėra matę tokio akvariumo, apie kurį aš pasakoju. Tada jeigu jie šiek tiek pasigilins, jie atras, kad tai visai nėra akvariumas – tai atviras vandenynas, kurio jie troško visą savo gyvenimą, bet bijojo ten įsilieti dėl baimės, kad nebūtų sužeisti, apgauti, ir kad nepatirtų amžinos nesėkmės ar pakeikimo.

Aš naudoju tuos pačius žodžius, kuriuos jie žino: Šventosios Dvasios dovanos, vadovavimas, apreiškimas, diskusija, bendruomenė, išplėstine tikinčiųjų šeima, santykiai su tikslu, bet jie niekada anksčiau nebuvo girdėję tų žodžių naudojant tokiu būdu, taigi jie neturėjo supratimo, apie ką aš kalbu.

Tu gali tiek daug skaityti apie namų surinkimą, tu gali tiek daug girdėti apie atvirą vandenyną, bet tavo protas negalės to perprasti. Tau reikia tai patirti ir TADA visos dėlionės dalys turės prasmę. Nėra svarbu kiek mokoma, bet svarbu kiek suprantama.

Daugiau – kitą savaitę... Laiminu jus,

John Fenn

www.SupernaturalHouseChurch.org

Neužmirškite rašyti man asmeninius e-laiškus šiuo adresu: cwovi@aol.com

Aš buvau sužlugdytas. 4 dalis

John Fenn, 2013 m. lapkričio mėn. 9 d., www.supernaturalhousechurch.org

Sveikinu visus,

Ji prašė pasimelsti, nes jai visą dieną skaudėjo galvą. Keletas mūsų buvo susirinkę namuose kartu pavalgyti, bet po pietų ir prieš pat mums išsiskirstant savo keliais, ji mus sustabdė ir atsiprašiusi paprašė maldos. Tai buvo vienas iš momentų, kai aš suvokiau, kad nesu dalimi jokio tikėjimo „akvariumo“.

Mokiniai neturintys jėgos

Ten buvo 5 žmonės, kurie nedelsiant apsupo ją ir uždėjo ant jos rankas, o aš stovėjau nuošalyje klausydamas Viešpaties, ieškodamas išminties, kad žinočiau, ką Jis nori daryti, ir jeigu tai Jo valia gydyti, tai kokia kryptimi eiti. Aš klausiau Jo, ar tai deguonies trūkumas ir/ar aukštis, nes mes buvome Kolorado Springs kalnuose, Kolorado valstijoje, o ji buvo iš daug žemesnės vietovės. Tai būtų reiškę, kad maldos nereikia, o vandens ir miego. Ar tai nuo miego stokos ir nuovargio, ar streso, nes savaitgalis buvo užimtas, o namuose buvo problemų. Taigi, aš laukiau iš Jo, o jie nedelsiant pradėjo dvasinį puolimą, prilygstantį kariniam Omaha Beach šturmui D-dieną (D-Day).

Viena ponija paėmė vadovavimą ir meldėsi tokio tipo malda: „padenkime viską“, pradėjo skelbdama Jėzaus kraują ir piešdama „kraujo liniją“ smėlyje. Tada ji pasakė, kad šturmuoja dangaus vartus, įsakinėdama velniui bėgti į Didįjį Kanjoną (gaila ten esančių alpinistų ir stovyklautojų), tada ji prašė Viešpaties pasigailėti tos moters, po to įsakė angelams ateiti ir patarnauti jai, buvo dar kitos komandos ir skelbimai, kurie skambėjo labai dvasiškai, buvo atlikti su didele aistra ir iškilmingumu.

Pasigailėk manęs!

Tada kiti meldėsi, prašydami Tėvą išgydyti ją, palaiminti jos šeimą ir patraukti juos prie savęs, įsakė velniui pasitraukti nuo jos vaikų, vyro ir jų verslo. Tai buvo, ką aš pavadinčiau „maldos guliašu“ – sumeti viską į vieną puodą tikėdamasis, kad tai veiks, ir visi eis namo pilnais dvasiniais pilvais bei jausdamiesi taip, lyg suspardę velniui užpakalį.

Vienu metu kažkas paklausė, kaip ji jaučiasi, ir ji pripažino, kad jai tebeskauda galvą. Aš pasakiau, leisk man uždėti ant tavęs rankas, ką aš ir padariau bei pasakiau: „Aš įsakau tau būti išgydytai Jėzaus vardu. Skausme pasitrauk“. Su susižavėjimu akyse ji pasakė: „Tai pasitraukė! Tai pasitraukė! Tiesiog taip!“

Jokio akvariumo, kvietimas namo

Tuo momentu aš supratau, kad aš nesu nei iš vieno tikėjimo akvariumo, kuriame tie žmonės plaukiojo. Aš buvau iš atviro vandenyno, kur tikima Dievo Žodžiu ir paklūstama jam. Tai ne arogancija, tai diagnozė. Nors jie mylėjo Dievą, jų tikėjimas buvo toks, ko jie buvo mokomi populiarios kultūros ir mokytojų, kuriuos ta kultūra iškėlė, kas nebuvo Žodis. Jėšua labai aiškiai mokė: įsakyk būti išgydytam – Jėšua niekada nesimeldė Tėvui, kad išgydytų ką nors (taip nedarė nei apaštalai), Jis įsakinėdavo, ir mums reikia taip daryti, kaip Jis darė.

„Mes juk neviešpataujame jūsų tikėjimui, bet esame jūsų džiaugsmo talkininkai, nes (savo) tikėjimu jūs stovite...“ 8
(2 Kor 1:24) www.namu-baznycia.lt, namu.baznycia@gmail.com

„Matykite tai ką Aš matau: žmonės bėgioja iš vieno susirinkimo į kitą, ieškodami įspūdingų reginių ir manydami, kad tai yra antgamtiška. Tačiau jie nepastebi antgamtinio darbo savo viduje, netgi savo širdyse. Pats mokymų procesas yra antgamtinis“.

Jėzaus žodžiai pasakyti John 2001 metų vasarį, aplankymo metu.

Aš galvoju, ar galite įsivaizduoti, kad Petras ir Jonas Apaštalų darbų darbų 3 skryriuje sako vyrui: „Sidabro ir aukso neturiu, bet tai, ką turiu tau duodu, Jėzaus vardu, o Tėve, prašau paliesk jį, mes skelbiame kraują, pasitrauk šėtone, aš įsakau jums angelai dabar ateiti ir tarnauti šitam žmogui, mes sulaužome giminės prakeikimą virš šito žmogaus, oi, jei tik kas galėtų pakilti į trečią dangų, Viešpatie, liek gailėstingumo lašus ant jo, pakilk ir vaikščiok.“ Ar galite tai įsivaizduoti?

Padarykite tai paprastai

Vėliau, kai buvo paklaustas, kaip tas žmogus buvo išgydytas Apd 3:16 Petras atsakė paprastai: „Per tikėjimą Jėzaus vardu šitas vyras stovi prieš tave sveikas“. Pasipriešink spaudimui kalbėti daug – tik paminėk vardą ir ilsėkis, ir stebėk Jo darbą. Kitu atveju savo gausiais žodžiais tu atskleisi, kaip mažai tiki.

(Tarp kitko, ši eilutė sugriauna Cesationistų teologiją (theology of cessationist's), kurie tiki, kad išgydymai/stebuklai praėjo. Nes išgydymai pagal juos buvo tik tam laikui, taigi tikėjimas Jėzaus vardu, buvo tik pirmame amžiuje.)

Bet tu turi pažinti Jį, ir žinoti Tėvo valią duotai situacijai, kad konkrečiai situacijai turėtum tokį tikėjimą, jog pasakytum tą nuostabų vardą tik 1 kartą ir pamatytum rezultatus. Modernus akvariumas pataiko į viską tik ne į taikinį – mokymas, kuriuo domisi smalsūs protai neturi didelės reikšmės, jie nemoko apie Jėzaus vardo jėgą ir, kad reikia pažinti Jį pakankamai gerai, jog būtum įgalintas naudoti jį tinkamai.

Nedidelis nukrypimas: Trumpa istorijos pamoka

Aplankymo metu aš paklausiau Viešpaties, kaip Kristaus kūnas Amerikoje atsidūrė toje vietoje, kur dabar yra, pasinėręs į formules ir nenuoseklumą, vietoj Evangelijos paprastumo, ir Jis man pasakė:

„1980 metais Aš pakėliau tai, ką jūs vadinate Tikėjimo Žodžiu, kad suteiktų Mano Žodžio vientisumą tiems, kurie 1970 metais išėjo iš charizmatinio atsinaujinimo. Bet greitai priešas pasinaudojo geiduliais daugelio širdyse ir iškreipė Mano Žodį, kad būtų susitelkta į pinigus, tai sutrukdė Mano Žodžio vientisumo plitimui Mano kūne. Tai, ką jūs matote šiandien, yra rezultatas po to einančiai kartai, kuri niekada neturėjo pamato Mano Žodyje, taigi jie vaikėsi nukrypimų ir kitos evangelijos bei kitos dvasios. Jie galvoja, kad jie yra išmintingi, subrendę, ir įvykių centre, bet yra kvaili, nes jie pavedė save tiems dalykams... Bet Aš panaudojau tuos dalykus, kad atskleisčiau jų širdžių kvailumą tam, kad galėčiau atskirti Sau tikrus mokinius, kurie nori judėti brandoje Manyje...“

Jausmai ar Žodis?

Kai aš buvau paauglys, prisimenu sakiau Tėvui, kad jaučiu, jog Jis nenori manęs, nes mano tėtis atstūmė mane, aš iš tiesų sau nepatikau, kovojau su atstūmimo jausmu ir nusiminimu.

Bet aš prisimenu, kad skaičiau laiške Efeziečiams, jog buvau užantspauduotas Šventąja Dvasia, kai įtikėjau, kad aš buvau palaimintas visais dvasiniais palaiminimais, pasodintas danguje su Kristumi, ir kad buvau sukurtas Jame geriems darbams (Ef 1:3, 11; 2:6, 10)

Aš gerai prisimenu tą dieną, kai stovėjau savo miegamajame su tuo senuoju: „Snoopy ir Charlie Brown“ lovos užklotu ant savo lovos, tuo pačiu, kurį turėjau nuo 10 metų, nes mano mama buvo per daug neturtinga, kad nupirktų kitą tinkantį 17-mečiui, sakydamas pusiau sau, pusiau Tėvui: „Mano pojūčiai sako, kad esu neišgelbėtas, ir Tu manęs nenori, ir aš neturiu nei plano, nei tikslo gyvenime, bet aš tikiu Tavo Žodžiu, kad aš užantspauduotas Šventąja Dvasia, pasodintas danguje su Viešpačiu Jėzumi, ir sukurtas geriems darbams. Aš pasirenku tikėti tavimi, Tėve, nepaisant savo pojūčių.“

Taigi, reikia apsispręsti ar tikėti Dievo Žodžiu, ar tikėti pojūčiais ir prisiminimais

Tas momentas pakeitė mano gyvenimą – aš nusprendžiau tikėti Žodžiu, nesvarbu, kaip aš jaučiuosi, ir ką matau. Iš šios pozicijos, aš supratau, kad mano jausmai ir emocijos gali būti pajungtos tam, ką sako Žodis. Aš pripažįstu, kad buvau toks uolus ir taip ignoravau realų gyvenimą, kad pasakiau savo mamai, jog tikėdami mes galime niekada neturėti jokių problemų. Po labai nepasitikinčio žvilgsnio, ji paprastai pasakė: „Tu tiesiog neilgai gyveni, mano sūnau. Palauk, kai tau pačiam reikės apsimokėti sąskaitas“.

Aš dažnai gaunu elektroninius laiškus, arba kalbuosi su žmonėmis, kurie įsitikinę, kad padarė mirtiną nuodėmę. Neatleidžiama nuodėmė, tai Šventosios Dvasios atstūmimas, iš esmės yra Jėzaus kaip Viešpaties atmetimas. Jėšua mirė už kitus, ne už save, taigi vienintelė nuodėmė, už kurią nebuvo sumokėta, yra Jo atmetimas. Ir kadangi Šventoji Dvasia yra išgelbėjimo tarpininkė, atmesti Jėzų yra piktžodžiauti (atmesti, atstumti tarnavimą, kalbėti prieš) Šventąją Dvasią.

„Matykite tai ką Aš matau: žmonės bėgioja iš vieno susirinkimo į kitą, ieškodami įspūdingų reginių ir manydami, kad tai yra antgamtiška. Tačiau jie nepastebi antgamtinio darbo savo viduje, netgi savo širdyse. Pats mokinytės procesas yra antgamtinis“.

Jėzaus žodžiai pasakyti John 2001 metų vasarį, aplankymo metu.

Kai aš vedžioju tikinčiuosius po Žodį rodydamas jiems, kad jie nepadarė neatleidžiamos nuodėmės, beveik visada jie atsakydavo, kad jie įsitikinę, jog Jis paliko juos, nes jie negali daugiau Jo jausti. Tie žmonės, kurie tikėjo Viešpačiu, mylėjo Jį, bet buvo įsitikinę, kad Viešpats pyksta ant jų ir atstūmė juos, nes jie padarė tokias nuodėmes, pvz.: kalbėjo prieš pamokslininką, ar temperamento protrūkyje pasakė Viešpačiui: jei toks yra tarnavimas Jam, tai jie nenori Jo. Tokie temperamento prasiveržimai būdingi krikščionims kūdikystėje. Ir negalvokite, kad laikas, kai asmuo pažįsta Viešpatį apsprendžia jo dvasinį amžių. Paulius nurodo, kad krikščionys, kurie yra nestabilūs, vaikosi keistų mokymų, priešiška nusiteikę kitų atžvilgiu, susiskaldę arba pavydi yra kūdikiai tikėjime.)

Laisvas nuo akvariumo

Esminė tiesa tikėti Dievo Žodžiu daugiau nei savo emocijomis, išlaikė mane visų į formules ir ritualus susitelkiančių akvariumų nuošalyje. Aš nesu teritorinis, todėl netikau surinkimo (bažnyčios) sistemoje, bet Žodis sakė nebūti teritoriniu. Aš nebuvau politiniu, nei pataikūnu visad sakančiu - „taip“, taigi aš sakydavau tiesą, nors kartais įžeisdavau žmones, bet taip daryti sako Žodis.

Man paskambino mano viršininkas, vyresnysis pastorius, pirmadienį po Sekmadienio Super Taurės, grasindamas mane atleisti, nes aš nedalyvavau vakariniame sekmadienio tarnavime, manydamas, kad aš likau namie žiūrėti beisbolo varžybų. Aš pasakiau jam, kad pavadavau jį 6 ar 8 paskutinius vakarus įvairiuose tarnavimuose, o mano neįgaliam sūnui reikia manęs ir mano žmonai reikia poilsio. Bet jis vis tiek grasino mane atleisti. Aš atsakiau: „Darykite kaip išmanote, tai jūsų reikalas, bet Žodis sako, kad šeimai reikia teikti pirmenybę, todėl mano žmona ir sūnus man svarbiau, ir tai nesikeis, nes tai, ką darau yra teisinga“. Aš pasilikau savo darbe, bet rizikavau, nes gyvenau pagal Žodį.

Jeigu kažkas mokė ir mano dvasia jautė kažką negero tame, aš eidavau į Žodį ir patikrindavau. Jei emocijos sukildavo priešingai Žodžiui, aš pakeisdavau emocijas, susitvarkydavau su jomis, ir pakeisdavau savo mąstymą, kuris sukėlė blogas emocijas, pataisydavau save: „Tai neteisinga, nes Žodis sako taip...“

Aš išmokau, jei mano dvasia pritaria mokymui, tai dėl to, kad Tiesos Dvasia manyje liudija mano dvasiai apie tai, bet jei mano dvasia nuliūsta arba jaučiasi blogai dėl mokymo, tai dėl to, kad Tiesos Dvasia liudija, jog mokymas yra klaidingas. Taigi, Dvasios ir Žodžio liudijimu aš išmokau pasitikėti savo viduje daugiau, nei išaukštintu didžiausiu autoritetu, daugiau nei žymiu mokytoju, nesvarbu kaip jis yra išaukštintas žmonių akyse.

Ir tai yra esminė priežastis, kodėl aš nepritapau jokiame akvariume. Aš pasirinkau būti ištikimu Žodžiui ir rašytiniam Žodžiui, o ne sistemai, žmogui, ar formulei. Tada Jėšua pasirodė man 2001 ir pasakė štai ką:

„Matyk tai, ką Aš matau. Žmonės bėgioja ten ir šen, iš vieno susirinkimą į kitą, ieškodami reginio, galvodami, kad TAI yra antgamtiška. O tuo metu jie nepastebi antgamtinio darbo savo tarpe, netgi savo širdyje, nes mokinytės procesas YRA antgamtiškas... kaip buvo pradžioje, taip turi būti dabar; aš veikiu per santykius.“

Kai palikau akvariumą, kuriame galėčiau plaukioti, pradėjau studijuoti apie tai, koks buvo surinkimas Pauliaus metu ir lyginti su dabartiniu, ir supratau, kad tarp jų yra mažai kas bendro.

Jeigu aš pavadžiau savo protą ir emocijas Žodžiui ir Dvasiai kasdieniniame gyvenime, ar įmanoma pakeisti mintis pagal tai, ką Žodis sako, koks turi būti surinkimas? Kaip Paulius suprato surinkimą?

Apie tai kitą savaitę. Laiminu jus visus!

John Fenn

www.SupernaturalHouseChurch.org

Neužmirškite rašyti man asmeninius e-laiškus šiuo adresu: cwovi@aol.com

„Matykite tai ką Aš matau: žmonės bėgioja iš vieno susirinkimo į kitą, ieškodami įspūdingų reginių ir manydami, kad tai yra antgamtiška. Tačiau jie nepastebi antgamtinio darbo savo viduje, netgi savo širdyse. Pats mokymų procesas yra antgamtinis“.

Jėzaus žodžiai pasakyti John 2001 metų vasarį, aplankymo metu.

Aš buvau sužlugdytas. 5 dalis

John Fenn, 2013 m. lapkričio mėn. 16 d., www.supernaturalhousechurch.org

Sveikinu visus,

„Nenormali krikščionybė! Visur aplink mane, viskas ką aš matau yra nenormali krikščionybė“.

Aš ilgėjausi nuostabaus patyrimo su Viešpačiu, kurį turėjo žmonės per tuos 30 metų, kuriuos aprašo Apaštalų darbų knyga, bet nemačiau nieko panašaus savo „tikėjimo akvariume“. Man buvo aišku, kad Apaštalų darbai yra daugiau nei istorija, tai yra detalus 30 metų normalios krikščionybės aprašymas.

Kol kas viskas aplink mane, visa ką aš mačiau buvo lėkšta arba nuobodu kaip sausas skrudintas džiovėsis. Niekur aš nemačiau „tikrų“ žmonių, subrendusių savo charakteriu ir gyvenimu, išlaikiusių balansą savo kelyje ir žinančių, kaip vaikščioti Dvasioje – tokių krikščionių, kaip vaizduoja Apaštalų darbų knyga ir mini Pauliaus laišakai.

Argumentai

Žmogaus protas bando surasti būdą, kaip pateisinti kodėl dabartinė krikščionybė neatstovauja to, kas pavaizduota Apaštalų darbų knygoje:

Tai buvo tik pirmam amžiui, kai prasidėjo Jėzaus istorija – bet aš galvoju; argi mums nereikia tokios dramatiškos evangelijos dabar, kai pasaulyje tiek daug milijonų žmonių? Ir jeigu Dievas yra visų Teisėjas, argi Jis nenori akivaizdžiai įrodyti tiesos apie Jėzų dabar, kaip Jis tai darė tada?

Dabar žmonės turi rašytinį Žodį, taigi mums nereikia ženklų ir stebuklų. Bet Viešpats numatė mūsų laikus prieš daug amžių, ir Jis vis tiek pasakė: „Tie, kurie tiki mano vardu dės rankas ant ligonių, išvarinės demonus...“ (Pastebėjime, kad ne „Tie kurie tiki, mano vardu dės rankas...“ bet „Tie, kurie tiki mano vardu, dės rankas ant...“ Šis supratimas yra atitinkantis Apd 3:16, kur Petras sako, kad dėl tikėjimo Jėzaus vardu luošas žmogus buvo išgydytas).

Vienas po kito

Argumentai pakilo mano prote, ir vieną po kito Žodis davė atsakymus. Ir tada aš perskaičiau Apd 1:1, čia baigėsi visi argumentai, visos pastangos pateisinti nenormalią krikščionybę aplink mus, atvejį, periodas, paragrafas, vėl ir vėl: „Mano ankstesnėje knygoje, Teofilijau, aš rašiau apie **visa, ką Jėzus pradėjo daryti ir mokyti.**“

Apreiškimų antplūdis užtvindė mane. Lukas parašė Luko evangeliją romėnui vardu Teofilijus, kaip matome Luko 1:1-4: „Brangus Teofilijau, ...todėl aš nusprendžiau... išdėstyti Jėzaus gyvenimą eilės tvarka...“ (Atkreipkite dėmesį: Lukas yra vienintelis evangelijos autorius, kuris teigia, kad jis aprašė chronologine seka Jėzaus gyvenimą, ir Apaštalų darbų knyga tęsia įvykių chronologinę seką.)

Luko evangelija yra pirma dalis iš dviejų, vedanti skaitytoją Jėzaus gyvenimo puslapiais chronologine tvarka, Apaštalų darbai yra 2 dalis to pasakojimo. Luko evangelija baigiasi aprašymu, kaip Jėšua pakilo į dangų, kad nebūtų matomas iki Jo sugrįžimo (nors bėgant šimtmečiams Dvasioje Jis buvo matomas daugelio).

Dar jis pradeda Apaštalų darbų knygą sakydamas: „**Aš pasakojau apie viską, ką Jėšua pradėjo daryti ir mokyti**“. Luko evangelija buvo apie tai, ką Jėšua pradėjo daryti ir mokyti, reiškia Apaštalų darbų knyga yra tęsinys to, ką Jis PRADĖJO.

Liūdna, kad per amžius, tai kas nenormalu tapo normalu

„Nenormali krikščionybė. Visur aplink mane, viskas ką aš matau, yra nenormali krikščionybė. Apaštalų darbai yra normalu. Apaštalų darbų knyga yra tęsinys to, ką Jėšua pradėjo daryti ir mokyti. Čia yra nenutrūkstanti grandis nuo Jėzaus tarnavimo aprašyto evangelijose į dvasinį Jėzaus tarnavimą Apaštalų darbų knygoje, į mano gyvenimą šiandien - ir mokiniai tęsė visus ženklus ir stebuklus, kuriuos Jėšua pradėjo daryti, ir mokė tai, ką Jis mokė – Jėšua vis dar tęsia ką jis pradėjo daryti ir mokyti netgi iki mūsų dienų. Aš esu dalimi tos nenutraukiamos grandinės per 2.000 metų, visko, ką Jėšua pradėjo daryti ir mokyti“.

„Matykite tai ką Aš matau: žmonės bėgioja iš vieno susirinkimo į kitą, ieškodami įspūdingų reginių ir manydami, kad tai yra antgamtiška. Tačiau jie nepastebi antgamtinio darbo savo viduje, netgi savo širdyse. Pats mokymų procesas yra antgamtinis“.

Jėzaus žodžiai pasakyti John 2001 metų vasarį, aplankymo metu.

Tai aš pasakiau sau, kai aš supratau, kad Apaštalų darbai buvo tęsinys to, kas buvo pradėta... bet niekas aplink mane neatspindėjo to, ką Jėšua pradėjo daryti ir mokyti. Apaštalų darbai yra normali krikščionybė. Aš ilgėjausi jos! Aš norėjau būti dalimi to tęsinio, ką Jėšua pradėjo daryti ir mokyti!

Aš negalėjau daryti to jokiame akvariume, nes visi tikėjimo akvariumai nukrypo nuo Apaštalų darbų. Aš turėjau plaukioti atvirame vandenyne Dvasioje taip, kaip tai darė apaštalai, tęsti Viešpaties tarnavimą taip, kaip jie tai darė. Aš buvau pasiruošęs palikti savo apmąstymus ir emocijas, savo Biblijos pažinimą, visa, ką aš maščiau, kad yra „teisinga“ mano Žodžio supratime, ir galiausiai paklusti Žodžiui kontekste, kaip tai buvo numatyta.

Jei aš turėjau būti dalimi to, ką Jis pradėjo, man reikėjo pakeisti savo mąstymą, suvokti, kad apaštalai tęsė tai, ką Jėšua pradėjo, taigi man reikėjo daryti tai, ką jie darė, kad galėčiau pažinti Jį taip, kaip jie pažino, ir matyti ženklus ir stebuklus, kaip jie matė. Ir galbūt apversti savo pasaulį aukštyn kojomis taip, kaip jie tai darė.

Kaip jie suprato ir kūrė „bažnyčią“

Taigi, kai iškildavo argumentas bandant paaiškinti, kodėl pirmus 300 metų po Sekminių jie susirinkdavo namuose, lyg tai būtų tik dėl persekiojimų, tai ištirpdavo. Susirinkimai namuose yra tęsinys to, ką Jėšua pradėjo daryti ir mokyti.

Daugelis, jei ne daugiausia Jo stebuklų ir žmonių atvedimo pas Jį buvo namuose; pradedant stebuklu, kai vanduo buvo paverstas vynu, dviejų aklų žmonių išgydymas, kai Jis valgė, išgydymo tarnavimai prie Petro uošvės durų, pietaujant pas Simoną Raupsuotąjį, į medį įsilipusio Zachiejaus pašaukimas, kad galėtų vakarieniauti pas jį namuose – Evangelijos istorija, buvo pasakojama namuose ir aplink namus. Pažvelgus dar giliau negu tai, pirmasis namų surinkimas (bažnyčia) buvo Adomas, Ieva ir Viešpats sode, nes 2 ar daugiau buvo susirinkę, o Jis buvo jų tarpe. Skaitant Senąjį Testamentą matome, jog Dievas leidžia mums aiškiai suprasti, kad namai yra ta centrinė vieta, mokytis apie Jį.

Tada aš apsidairiau pasaulyje ir pamačiau namų surinkimus dygstančius kiekvienoje tautoje, ar ten krikščionys yra persekiojami ar ne, taigi šitas argumentas greitai atkrito. Dievas veikia santykiuose šeimoje ir namuose.

Kam buvo parašyta?

Tada aš pamačiau, kam buvo parašyti originalūs laišakai, kaip detaliam aprašyta Apaštalų darbų knyga ir kai kuriuose Pauliaus laiškuose: Priskila ir Akvilas Romoje ir po to Efezuose, Justas Korinte, Jasonas Tesalonikuose, Lidija Filipoose, Filemonas Kolosuose ir moteris vardu Nimfa Laodikėjoje – visi šie asmenys yra paminėti, kaip priimančios surinkimą savo namuose. Mūsų Naujasis Testamentas sudarytas iš laiškų, kurie pradžioje buvo pasiūsti surinkimams, kurie susitikdavo žmonių namuose. (Apd 16:15,40; 17:5; 18:7; 20:20; Rom 16:3-5; 1 Kor 16:8, 19; Kol 4:15; Fil 1-2)

Ne tame kontekste

Staiga aš gavau siaubingą apreiškimą, kokį tik kas begali gauti, kai jie suvokia, kad esminis pamatas visam jų gyvenimui buvo pastatytas ant to, kas neteisinga, visos jų prielaidos neteisingos, ir visa, ką jie tikėjo apie kažką buvo pakreipta ne ta kryptimi. Visą savo gyvenimą aš takiau Naujajį Testamentą auditorinei aplinkai, kai faktiškai visas Naujasis Testamentas buvo parašytas apaštalų, kurie kūrė namų surinkimus (bažnyčias), žmonėms esantiems tuose namų surinkimuose, ir buvo taikomas jų gyvenimui namuose vykstančiuose susirinkimuose.

5 tarnavimo dovanos skirtos veikti namuose. Šventosios Dvasios dovanos skirtos veikti namuose. Vieta švęsti Viešpaties Vakarienei – namai. Visa, ką aš laikiau artima ir brangu savo širdžiai, aš buvau ištraukęs iš konteksto ir taikiau auditorinei aplinkai – visiškai kitokiai nei turėtų būti iš tiesų! Visos proto gimnastikos pastangos pateisinti, kodėl aš kūrėu surinkimą auditorijoje, įrodyti, kodėl aš galėjau kurti surinkimą kitaip negu Jėzaus tarnavimo tęsinys matomas Apaštalų darbų knygoje, baigėsi. Užuoat bandydamas pateisinti save, aš atgailavau. Buvau visiškai nusiminęs, pasibaisėjęs, nekenčiau savęs, visiškai atgailavau prieš Viešpatį dėl to, kad iškreipiau tai, ką Jis pradėjo daryti ir mokyti pagal savo planą. Staiga aš pamačiau, kad visi tie tikėjimo akvariumai buvo sukurti žmonių, o šeima ir namai buvo sukurti Dievo; Jis sukūrė Edeno sodą ir pirmą šeimą, Jis nesukūrė tos auditorijos, kurią mes turėjome pastaruosius 1.700 metų.

Susirinkimas namuose buvo Dievo planas

Jis sukūrė šeimą, namus ir tarnavo namuose, štai kodėl tai yra tęsinys viso to, ką Jėšua pradėjo daryti ir mokyti! Tikras siaubas, kad 25 savo gyvenimo metus aš mokiau Viešpaties žodžių ne tame kontekste! Tai

„Matykite tai ką Aš matau: žmonės bėgioja iš vieno susirinkimo į kitą, ieškodami įspūdingų reginių ir manydami, kad tai yra antgamtiška. Tačiau jie nepastebi antgamtinio darbo savo viduje, netgi savo širdyse. Pats mokymų procesas yra antgamtinis“.

Jėzaus žodžiai pasakyti John 2001 metų vasarį, aplankymo metu.

stipriai mane palietė, nes aš taip pat pakenčiau Pauliui, Petru, Jonui, Jokūbui ir Judui, ir aš netgi prašiau Viešpaties atsiprašyti jų už mane – aš buvau taip savimi pasibaisėjęs!

Aš patyriau, kai mano paties žodžiai buvo išimti iš konteksto ir kitų žmonių buvo panaudoti tokiu būdu, koku aš net neketinau jų naudoti, dažnai tam, kad užsipultų mane. Vienas iš didžiausių priešų ginklų yra ištraukti citatas arba skaityti kitais žodžiais, kad sukeltų priešišumą – netgi liudijimas prieš Viešpatį, kai Jis buvo suimtas, buvo tie liudininkai, kurie ištraukė iš konteksto ir iškreipė Jo žodžius, kad panaudotų prieš Jį. Aš padariau labai panašų dalyką mokydamas Žodžio auditorijos kontekste! Jis yra TOKS maloningas, kad priėmė mane, patepė savo Žodį, kai aš mokiau, netgi kai pasakyto žodžio pritaikymas buvo skirtas artimiems santykiams matomiems namų surinkimuose.

Aš suvokiu – Dievas yra pakankamai didelis užpildyti bet kokią struktūrą, kurią žmogus Jam pateikia, taigi aš nematau jokios kaltės tiems, kurie garbina Jį auditorijoje, bet aš galiu kalbėti tik pagal tą malonę, kuri man suteikta, o per 25 metus rūpestingai suformuotas mano tikėjimas turėjo būti pakeistas. Aš galėjau būti patenkintas tik būdamas dalimi Jėzaus tarnavimo tęsinio, taip kaip Jis pradėjo, o apaštalai tęsė – aš turėjau būti dalimi atviro tikėjimo vandenyno.

Kitą savaitę; surinkti detales ir sudėstyti iš naujo. Laiminu visus.

John Fenn

www.SupernaturalHouseChurch.org

Neužmirškite rašyti man asmeninius e-laiškus šiuo adresu: cwowi@aol.com

Aš buvau sužlugdytas. 6 dalis

John Fenn, 2013 m. lapkričio mėn. 23 d., www.supernaturalhousechurch.org

Sveikinu visus,

„Mes jus mylime, amerikiečiai, tikrai taip. Bet jūs visi esate melagiai!“

Aš buvau priblokštas, kuomet išgirdau vieno mūsų tarptautinės Biblijos mokyklos studento žmoną taip sakant. Jos vyras susijaudinęs stovėjo šalia, jo akys kalbėjo: „Ach, prašau patylėk, brangioji, eikime iš čia“, bet jos intonacija nebuvo smerkianti, o gal labiau nusivylusi. Ji „įkando“ man, taigi ir aš atsakiau tuo pačiu: „Ką jūs turite galvoje?“

Dabar ji švelniai išdėstė savo požiūrį: „Mes žavimės jūsų gyvenimo būdu, laisvėmis, na jūs suprantate – nukariauti vakarus, sekti jūsų svajonėmis, būti tuo, kuo nori būti – mes negalime to daryti mūsų šalyje. Bet jūs visi esate melagiai. Jūs sakote: „Aš paskambinsiu jums kitą savaitę“, arba „Susitikime kartu pavalgyti priešpiečius“, arba „Aš paskambinsiu tau“, bet jūs niekada to nepadarote“.

Ieškujome teisingų dalykų, bet...

Ji ieškojo tikrų santykių surinkime (bažnyčioje) ir nežinojo, kad neužilgo vienos mega bažnyčios muzikinio tarnavimo direktorius sėdės mano raštinėje ir kalbės apie tuos pačius dalykus tik kitais žodžiais:

„Surinkime mane supa žmonės, bet aš esu vienišas. Aš neturiu jokių tikrų draugų ir nei vienas tikrai nepažįsta manęs nei mano žmonos. Ką man daryti? Ar yra nors vienas čia tikras, be tikslo naudotis ir manipuluoti manimi? Ar yra nors vienas tikras draugas bažnyčioje?“

Abi šios poros, ir galėčiau pridėti, kurios tapo mūsų gerais draugais, ieškojo kažko, ko per pastaruosius 1700 metų sukurta bažnyčios struktūra nedarė – skatinti santykius.

Kodėl IB (Institucinė Bažnyčia) yra tokia, kokia yra

Jetro stebėjo, kaip jo žentas Mozė iki išsekimo sprendė ginčus tarp žmonių ir atsakinėjo į jų klausimus. Jis išsamiai išaiškino jam, kaip reikia sukurti infrastruktūrą Federalinei Izraelio Vyriausybei – pačiai naujausiai planetoje tautai, kuri gimė prieš kelias dienas, kai jie perėjo laikinai išdžiūvusią Raudonąją jūrą.

„Jis išsirinko sumanius vyrus iš viso Izraelio ir paskyrė juos vyresniaisiais: tūkstantininkais, šimtininkais, penkiasdešimtininkais ir dešimtininkais. Ir jie teisė žmones visą laiką. Sunkias bylas jie perduodavo Mozei, bet mažas sprendė patys“ (Išėjimo 18:17-26)

„Mes juk neviešpataujame jūsų tikėjimui, bet esame jūsų džiaugsmo talkininkai, nes (savo) tikėjimu jūs stovite...“ 13
(2 Kor 1:24) www.namu-baznycia.lt, namu.baznycia@gmail.com

„Matykite tai ką Aš matau: žmonės bėgioja iš vieno susirinkimo į kitą, ieškodami įspūdingų reginių ir manydami, kad tai yra antgamtiška. Tačiau jie nepastebi antgamtinio darbo savo viduje, netgi savo širdyse. Pats mokymų procesas yra antgamtinis“.

Jėzaus žodžiai pasakyti John 2001 metų vasarį, aplankymo metu.

Mozė padarė tai, ir taip gimė Federalinė Izraelio Vyriausybė. Tuo laikotarpiu šventyklos kunigystė buvo nustatyta remiantis tuo pačiu principu: Aukščiausias Kunigas vadovavo žemesnio rango kunigams, iki pat žemiausio rango ir berniukų, kurie buvo mokomi būti kunigais. (Samuelio pavyzdys).

Surinkimas priima Mozės Federalinės vyriausybės struktūrą

Žvilgtelėkime maždaug 300 metų į priekį po Sekminių. 313 AD (po Kristaus mirties), imperatorius Konstantinas įteisino krikščionybę, ragindamas tikinčiuosius perkelti savo susirinkimus iš namų į buvusias pagoniškas šventyklas ir jų suolus, pritaikė Mozės sistemą naujam auditorijos stiliui – „bažnyčia“. Kūnas liovėsi buvęs surinkimu (bažnyčia) ir pradėjo vaikščioti į „bažnyčia“. Iškilė būtinybė vienai dovanai būti išaukštintai virš kitų, virš žmonių buvo įtvirtinti pastoriai/ kunigai, ir žemesnio rango „kapitonai“.

Taip 5 tarnavimo dovanos, diakonai (tarnai), pagalbos dovanos, Šventosios Dvasios dovanos, tokios motyvacinės dovanos, kaip raginimo, davimo ir organizavimo bei visos kitos malonės buvo ištrauktos iš Šventojo Rašto konteksto (o tas kontekstas buvo namai) ir pritaikytos auditorijai – ir taip buvo 1700 metų. Štai kodėl yra tiek daug knygų apie šią programą, kaip Dievo suplanuotus namų surinkimus perkelti iš namų į auditoriją. Nuo tada žmogus bando pritaikyti tą kvadratinį kamštelį apvalioje skylutėje.

Kas pasikeitė per Sekmines, ir koks surinkimas buvo 300 metų

Išėjimo 19 skyriuje Dievas atėjo iš amžinybės ir nusileido nuo kalno, kalbėjosi su Moze, tada persikėlė į naujai pastatytą Sandoros Skrynią, gyveno tarp cherubų ir bendravo ten su Moze. Po 400 metų Dovydas vis dar pažinojo Jį, kaip Dievą, kuris gyvena tarp cherubų. Tada Jis pajudėjo iš Dovydo palapinės į Saliamono šventyklą su tokia šlove, kad kunigai neteko jėgų, kai spindintis Jo buvimo debesys pripildė šventyklą. (Išėjimo 25:21-22, 33:1-11, 2 Samuelio 6:2, 2 Kronikų 5:7-14; 7:1-3)

Nuo šio momento Dievas gyveno Jeruzalės šventyklos Šventų Švenčiausioje – tai žinojo visas Izraelis ir pasaulis 1000 metų. 1000 metų tęsėsi toks patyrimas: jei norėjai sutikti Dievą, turėjai vykti į šventyklą Jeruzalėje, ir tu negalėjai sutikti Jo betarpiškai, tai turėjo būti per vieną iš Jo kunigų, nedaugelio išrinktų tarnauti Dievui. Kiti turėjo „pasaulietiškus“ darbus.

Visa tai pasikeitė per Sekmines, nes tas pats Dievas, kuris atėjo iš amžinybės susitikti su Moze ant kalno, kuris nusileido nuo kalno gyventi Šventų Švenčiausios tabernakulyje ir vis dar po 400 metų Dovydo laikais gyveno tarp cherubų, kuris pajudėjo su šlove ir ugnimi į Saliamono šventyklą, kai jie nešė Sandoros skrynią, ir Jo buvimas apsireiškė šiame pastate – **per Sekmines Jis persikėlė į žmones! Žmogiškos būtybės tapo gyvomis Dievo šventyklomis!**

Pauliaus apreiškimas

Paulius „gavo tai“, kad mes dabar esame Dievo šventyklos ir nuolatos rašė apie to fakto realybę, bet niekur jis taip gerai neišsireiškė kaip Kolosiečiams 1:25-27:

„...Jiems Dievas panorėjo atskleisti, kokie šios paslapties šlovės turtai skirti pagonims, būtent **Kristus jumyse** – šlovės viltis.“

Kristus mumyse! Kai žmonės tapo gyvomis Dievo šventyklomis, šventyklos pastatas tapo netinkamu, nereikalingu, archajiška praeities laikų išraiška. Dievas atskleidė paslaptį – Jis negalėjo persikelti į žmones, kurie buvo nusidėjėliai, taigi Jis turėjo Savąją Dvasią perkurti jų dvasias, tada Jis galėjo įeiti į juos, ir jie galėjo tapti vaikščiojančiomis, kalbančiomis, Jį nešiojančiomis šventyklomis, nunešančiomis Jį, Jo pažinimą ir Jo kelius per visą žemės rutulį skersai ir išilgai!

Kristaus tavyje pasekmės

Didžiausia to, kad Kristus yra tavyje pasekmė: Tu gali liautis stengtis padaryti Jam įspūdį, arba palenkti Jį savo pusėn darydamas darbus, dabar tu gali pradėti vaikščioti su Juo.

Kristus tavyje reiškia, kad nereikia formulių. Jis gyvena tavyje, taigi nereikia šaukti – Jį nesunku išgirsti. Tau nereikia melstis atviro dangaus, nes Kristus yra tavyje. Jums nereikia pasidėti specialaus patepto audinio po paklode 7 naktis iš eilės ir po to nusiųsti jį su geriausiu paaukojimu tokiam ir tokiam broliui, kad jis melstųsi už tave.

Tau nereikia mesti 100\$ ant platformos X kalbėtojui, kad gautum Dievo atsakymą į savo maldą, ar gautum prasilaužimą, kurio tau reikia. Tau nereikia bijoti velnio – ne tik Kristus tavyje, bet tu taip pat gavai ir valdžią naudoti Jo vardą bei Dvasios jėgą – tik įsakyk demonams pasitraukti, ir jie pasitrauks.

„Matykite tai ką Aš matau: žmonės bėgioja iš vieno susirinkimo į kitą, ieškodami įspūdingų reginių ir manydami, kad tai yra antgamtiška. Tačiau jie nepastebi antgamtinio darbo savo viduje, netgi savo širdyse. Pats mokymų procesas yra antgamtinis“.

Jėzaus žodžiai pasakyti John 2001 metų vasarį, aplankymo metu.

Tai reiškia, kad nėra specialių dienų savaitėje tinkamų garbinimui, Kristus yra mumyse 24/7, taigi kiekviena diena yra tinkama Jį garbinti. Tai reiškia – aš galiu duoti laisvai, kai matau poreikį, lyderiui arba padėti kitiems pagal tai, kaip Kristus manyje nukreipia mano širdį.

Tai reiškia, kad nėra tokio dalyko, kaip šventa ir pasaulietiška, nes dėl Kristaus manyje, visa ką aš darau, ir visa, kas aš esu, yra šventa; pradėdamas mano darbą, mano namais, baigiant kompiuteriu – aš pasiimu Christą su savimi dirbti, žaisti, 24 valandas per dieną, taigi viskas yra šventa. Mes visi tarnavime, nes Kristus mumyse.

Kita monetos pusė

Taip pat tai reiškia, kad esu asmeniškai ir betarpiškai atsakingas Tam, Kuris gyvena manyje. Tai reiškia, aš turiu dalį Jo asmenybės savyje, ir kiekvienas kitas brolis ar sesuo Viešpatyje taip pat turi dalį Jo asmenybės savyje. Todėl turėti santykius su kitomis gyvomis šventyklomis tampa mano prioritetu Nr.1 garbinime. Aš labai noriu pamatyti, ką jis daro kituose, pamatyti Jį žmonėse, man labai patinka būti su jais realiame gyvenime, kai jie patiria pakilimus ir nuosmukius, pralaimėjimus ir pergales.

Tai reiškia, kad mes visi lygūs: apaštalai ir tie, kurie paduoda stiklinę vandens vaikui, nes mes visi išgelbėti tuo pačiu krauju – vienintelis skirtumas yra mūsų funkcija gyvenime ir Kristaus kūne. Kristus manyje reiškia, kad esu laisvas būti savimi ir nuolat augti Jame, priimant kiekvieną iššūkį gyvenime ir santykiuose tokiu būdu: „Kaip aš galiu daugiau augti Jame?“

Tai reiškia, kad aš plaukiuju atvirame vandenyne, daugiau neprištas prie akvariumo, bet lavinamas kartu su kitomis tos pačios rūšies „žuvimis“, nes Paulius pasakė: „nėra nei žydo, nei graiko, vergo, nei laisvojo, mes visi esame viena Kristuje.“

Teisumas ateina per tikėjimą Kristumi, bet tai neįrodoma – visi gali sakyti, kad jie yra krikščionys. Dievas sukūrė įrodymą mūsų teisumui per mūsų santykius, ir jie prasideda namuose, lygiai taip, kaip Jis tai darė su Adomu, Ieva ir Viešpačiu sode – kur 2 ar daugiau susirinkę, Jis yra jų tarpe – kodėl? Nes Jis gyvena juose abiejuose!

Šitas klausimas lieka kitai savaitei naujoje serijoje... iki tada!

John Fenn

www.SupernaturalHouseChurch.org

Neužmirškite rašyti man asmeninius e-laiškus šiuo adresu: cwovi@aol.com